

Murat Gülsoy, erkek olmayı anlatmış yeni kitabında, en doğrusundan ve en yalın yanından. Hemcinslerini korumayı asla düşünmemiş besbelli. Gerçekçi bir yönetmen olarak tam da erkek ruhuna tutmuş kamerayı.

Acaba Murat Gülsoy feminist mi?

Murat Gülsoy

"KIRK yaşındaydı, çirkindi ve ahlaken düşüktü". Aslında kitabımızın kahramanı Önder en baştan beri bunu kabul etseydi de, o dalga dalga ruh halini görmeseydik keşke! Sinirlenmeseydik, kızmasaydık Önder'e! Ama o kabul etmedi, kendini 'filmin kötü adamı' sandı. Ama okudukça, Önder'i gördükçe, anladık ki, o, 'filmin kötü adamı' olamayacak kadar sıradan. Üstelik bunu kendinden bile saklıyor. Ama Önder'in yaratıcısı Murat Gülsoy, bir bir açıyor bütün kapıları. Biz de giriyoruz hepsinden, tek tek. Önce gördüğümüz 40 yaşına gelmiş, anneannelerimizin deyimiyle bir baltaya sap olmamış bir adam, üç yıllık karısının iteklemesiyle Datça'ya yerleşiyor ve kitap yazmaya başlıyor. "Önder yalnız kalmak istiyordu. Kimseye katlanamıyordu. Defne'ye bile... Artık itiraf etmeliydi: Karısıyla arası kötüydü. Bu açıkça belliydi. Neden? İşte bu soruya verilecek cevabı yoktu."

Tam da burada başlıyor her şey. Önder'e olan kinimiz. 'Soruları nasıl cevaplamam uzmanı' o. Aslında sorularını cevaplarsa iyi bir adam olacak, hadi iyiden geçtik, adam olacak. "Korkaklıkla suçluyordu. Haksız da sayılmazdı. Tüm yaşamını - bugüne kadar yaşadığı tüm yaşamını - şekillendiren de bu korkaklığı değil miydi?" Korkaklıkla şekillenen hayatlar ne kadar gerçek olabilir ki? Ve Önder yazmaya başlıyor, yanından akıp giden hayata bakmadan, bakmayı bilmeden. Karısı, komşuları, karısının görüştüğü insanlar sanki onlar yoklar. Önder sanki bir silgi, önüne gelen her şeyi durmadan siliyor, yok ediyor, tüketiyor. Gerçek hayatı silerken de yazmaya çalışıyor, "ikinci Hayatlar"ı. Bir taraftan da kendisiyle taban tabana zıt ölü babasıyla hesaplaşmayı sürdürüyor. Hesaplaşmayı sürdüremediği şey gitmeyen, gitmesi için de uğraşmadığı evliliği. Her şeyi üstün körü yaşıyor, miş gibi yapıyor, kendi deyişle 'içinden yaşıyor'. O kadar ki, eski bir arkadaşını gördüğünde bile ilk tepkisi "Onu gördüğüme sevinmiş miydim? Bilmiyorum," oluyor. Bilmemek, acısız olana meylederek yaşamak bir marifetmiş gibi. İşte bu yüzden bu yazıya sinen kızgınlık. Kadınlar kararlılıktan ölürken, erkekler kararsızlıktan ölüyor çünkü. Bütün erkekler 'içinden' yaşarken, kadınlar hayatı avuç avuç yiyorlar çünkü. Yenmeyen, savaşılmayan bir hayatın nasıl olduğunu bilmediğimiz içindir belki Önder'i anlamaktaki zorlanışımız. (En azından birçok kadın okur adına bu böyle) Bilmediğimiz bir yol bu. Kadınların bildiği hayatı ise Önder bilmiyor. Hayatı yiyen karısına tahammülü

kalmıyor. Zavallılığına biraz renk katmak ya da kendini kendine kanıtlamak için belki, karısına tecavüz ediyor. Böylece tüm kadınları Defne'nin bedeninde 'beceriyor' ve ilişki kopma noktasında eğilip bükülüyor. Bundan da kaçış kolay buluyor Önder. Arkadaşı izzet'in sevgilisine aşık olarak! Gaye'yle tanışınca daha emin cümleler kurmaya başlıyor, içinde yalanların bolca gezindiği. Sırf kendini farklı kılmak için. "Bir kez intiharı denedim, beceremedim," diyor aşık olduğu kadına. Sonra bize fısıldıyor. "Asla böyle bir şey olmamıştı". İşte bu noktada çileden çıkmamak mümkün değil. Keşke becerseydin diye avaz avaz bağırasa geliyor insanın. Gene kendine yalan söylemeye devam ediyor. Kendine uydurduğu masallara inanıp arkadaşını aldatmadığına emin bile oluyor. Sürekli kendine yalan söyleyerek, gerçeklerden korkup, kuytu köşelerde erkek aklıyla erkek vicdanını temizliyor. Sonrası hezeyan... Her beğendiği kadınla birlikte olma hezeyanları, suçluluk, ölü babasıyla binlerce kez hesaplaşma, karısının yeni bir erkekle yeni bir hayata başlaması, ayrılık, Gaye'nin izzet'e dönüşü, izzet'in babasının ve izzet'in başına gelen felaketler silsilesi. - Kitabın sonunu söylemiş değilim daha neler var neler? - "Günahlar zamanaşımına uğrar mı? Suçlar belki... ama günahlar?"

Murat Gülsoy, erkek olmayı anlatmış, en doğrusundan ve en yalın yanından. Hemcinslerini korumayı asla düşünmemiş besbelli. iyi ki öyle yapmış, korumaya kalkışsaydı çünkü çok Amerikan filmi olacaktı. Gerçekçi bir yönetmen olarak tam da erkek ruhuna tutmuş kamerayı. Tıpkı Fransız filmleri gibi her şey. Çok gerçek ve çok acı. En azından kadın tarafından bakılınca. Bazen söylediği bir sözle bazen de karakterini psikolojik testlere tabi tutarak tel tel doğrular gözümüzün önünde. Hiç riya yok ortada. Bir adamı sanki masaya yatırıp ince ince ruhunu temizliyor. Bütün arzularını bir bir açıyor. Büyük bir binaya benzeyen belleğin odalarında, koridorlarında, geçitlerinde dolaştırıyor okuyucuyu. Açılınca içinden çıkan şey, kadınları mutlu edecek türden değil. Bir yalanlar, bir olmamışlar, bir korkaklıklar, bir alçaklıklar, bir cinsel organla idare edilenler, yalnız duramamaktan korkanlar ülkesinde gezinmeye başlıyorsunuz. Çoğu kadının anlayamadığı bir ülke burası. Acaba Murat Gülsoy bir feminist mi? Baksanıza dediğine; "Önder hissettiğinin sürüngenlere özgü bir huzur olduğunu düşünüyordu." Ki bizce doğrudan öte. ■ N.Ö.

Murat Gülsoy
BU FILMİN
KÖTÜ ADAMI
BENİM

Bu Filmin Kötü
Adamı Benim /
Murat Gülsoy /
Can Yayınları /
272 syf.